

Ο πλανήτης

Στο γυμνάσιο, μου αρέσει που για κάθε μάθημα έχουμε διαφορετικούς καθηγητές.

Αυτή είναι και η μεγάλη διαφορά από το δημοτικό, όπου η δασκάλα ή ο δάσκαλος έκαναν τα πάντα: μαθηματικά, γλώσσα, γεωγραφία, εικαστικά.

Για παράδειγμα, στο γυμνάσιο αν μισείς την ιστορία αλλά λατρεύεις τον καθηγητή της ιστορίας, υπάρχει περίπτωση να της δώσεις μια ευκαιρία!

Κι επίσης, συμμετέχουμε στο μάθημα, δεν ακούμε μόνο.

Για την επόμενη εβδομάδα, έχουμε να κάνουμε μια εργασία στη γεωγραφία. Είναι πολύ ωραία διαδικασία! Γιατί την κάνουμε

ομαδικά, οπότε μπορούμε να βρισκόμαστε, να συζητάμε, να τρώμε, να ξανασυζητάμε και μετά να στέλνουμε μηνύματα για να οργανωθούμε και να μοιράσουμε τη δουλειά.

Γι' αυτή την εργασία μπορούμε να είμαστε μέχρι τέσσερα άτομα, κι έτσι θα είμαι με τις Λιν, τις καλύτερές μου φίλες.

Όσο τρελές είναι και οι τρεις τους άλλο τόσο είναι κι έξυπνες, οπότε νομίζω ότι θα γράψουμε μια καταπληκτική εργασία.

Το θέμα είναι: «Παρουσιάστε ένα βασικό στοιχείο για τη λειτουργία του πλανήτη μας».

Έχουμε ενθουσιαστεί.

Έτσι, αποφασίσαμε να συναντηθούμε την Τετάρτη το απόγευμα στο σπίτι της Πολίν.

Έφτασα ακριβώς στην ώρα μου. Η Σκάρλετ, η γιαγιά μου, λέει όλη την ώρα: «Λουλού, *η συνέπεια είναι η ευγένεια των βασιλέων*». Να πω την αλήθεια, δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει το να είσαι ακριβής με τον Λουδοβίκο τον ΙΔ', αλλά νομίζω ότι πιάνω τη γενική ιδέα: να είμαι στην ώρα μου.

Έτσι, έφτασα στο σπίτι της Πολίν με τα

χαρτιά μου, την κασετίνα μου και τρία πακέτα ζαχαρωτά στο σακίδιό μου.

Η Πολίν, εκείνη την ώρα, δοκίμαζε μια νέα φόρμα με μαύρες, βελούδινες λωρίδες στα πλάγια.

«Μπες, Λουλού. Πώς με βρίσκεις;»

«Υπέροχη! Είναι σαν να φοράς το σμόκιν που πήρε ο Ζορζ πέρυσι για να συνοδεύσει τη μαμά σε ένα δείπνο στο δικαστικό μέγαρο. Λείπει μόνο το παπιγιόν!» αστειεύτηκα.

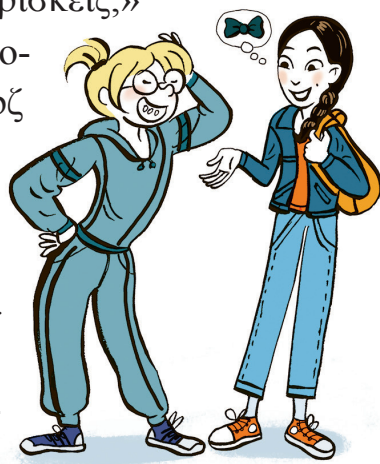
«Ναι... Μου πάει πολύ».

Η Πολίν είναι πάντα ικανοποιημένη με τον εαυτό της, με τους άλλους, μέχρι και με τους καθηγητές. Είναι ένα στοιχείο του χαρακτήρα της που λατρεύω.

Κάθισα στο κρεβάτι της κι έβγαλα τα χαρτιά μου από το σακίδιό μου.

«Λοιπόν», είπα, «ξεκινάμε;»

«Αδύνατον», είπε η Πολίν. «Πρέπει να περιμένουμε την Αλίν και την Κολίν για να

αποφασίσουμε το θέμα. Δεν ξέρουμε καν για τι πράγμα θα γράψουμε!»

«Σωστά», απάντησα, βγάζοντας αυτή τη φορά από το σακίδιο το πρώτο πακέτο με τα ζαχαρωτά.

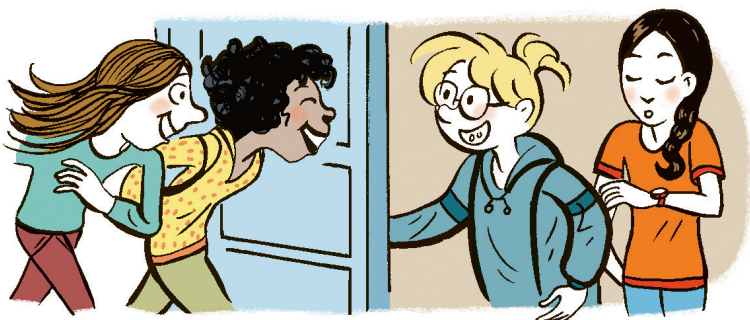
Τότε, ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας. Η Πολίν έτρεξε να ανοίξει στην Αλίν και στην Κολίν, που μπούκαραν γελώντας στο διαμέρισμα.

«Λουλού! Ήρθες κιόλας;» φώναξε έκπληκτη η Αλίν μόλις με είδε.

Δεν ήθελα να αρχίσω τις ιστορίες με τους βασιλιάδες, οπότε είπα απλώς:

«Ε, ναι, όταν λέμε να βρεθούμε τότε, εννοούμε τότε».

«Τι λέτε να τρώγαμε κάτι πρώτα;» πρότεινε η Πολίν. «Η μαμά μου έχει πάρει παγωτά».

«Ωραία ιδέα!» ενθουσιάστηκε η Κολίν. «Εξάλλου, ο Ιανουάριος είναι καλή εποχή για παγωτό».

Καλή-ξεκαλή, τα παγωτά ήταν πεντανόστιμα.

«Ας ξεκινήσουμε», είπε η Πολίν, «γιατί σε λίγο είναι η ώρα για βραδινό».

Πήγαμε πάλι στο δωμάτιό της, βγάλαμε τα χαρτιά μας και μετά η Αλίν άνοιξε τον φορητό υπολογιστή της που είχε φέρει μαζί.

«Λοιπόν...» άρχισε να λέει. «Ένα βασικό στοιχείο για τη λειτουργία του πλανήτη μας...»

«Χμμ...» έκανε η Κολίν.

«Ναι...» συμφώνησε η Πολίν.

«Για να δούμε...» συνέχισα κι εγώ.

«Ο Ογκιστέν δεν είναι κούκλος;» ψιθύρισε η Κολίν, λες και βρισκόμασταν στην τάξη.

«Α, ναι!» κατέληξε η Πολίν.

«Εγώ, πάλι, είχα πάντα αδυναμία στον Ρουμπέν», είπα.

Τελικά, ο πλανήτης και η λειτουργία του έκαναν φτερά, και περάσαμε από αξιολόγηση όλα τα αγόρια της τάξης.

«Πρέπει να ξαναβρεθούμε το Σάββατο, γιατί τα αγόρια δεν είναι βασικό στοιχείο για τη λειτουργία του πλανήτη μας!» αστειεύτηκε η Πολίν.

«Καλά, είναι λίγο!» διαφώνησε η Κολίν.

Κι έτσι δώσαμε ραντεβού στο σπίτι μου για το ερχόμενο Σάββατο.

Εκείνο το βράδυ δεν πεινούσα πολύ, όταν καθίσαμε να φάμε. Εννοείται ότι η μαμά ανησύχησε.

«Μήπως είσαι άρρωστη, Λουλού;»

«Όχι, καλέ μαμά. Απλώς διάβαζα όλο το απόγευμα και μου κόπηκε η όρεξη».

Η μαμά με κοίταξε περίεργα, έτσι όπως κοιτάζει τους πελάτες της, όταν της ορκίζονται ότι είναι αθώοι, ενώ το όπλο του εγκλήματος προεξέχει από την τσέπη τους.

Το Σάββατο ήρθαν μαζί και οι τρεις Λιν, λίγο μετά το μεσημεριανό.

Τους άνοιξε ο Ζορζ. Τα κορίτσια ανέβηκαν στο δωμάτιό μου τρέχοντας.

Εγώ καθάριζα το ενυδρείο της Μαντόνα, της χελώνας μου, της έβαζα φρέσκο νεράκι κι ένα κομματάκι μήλο.

Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε σαν να είχαμε να βρεθούμε τουλάχιστον δύο μέρες. Μετά καθίσαμε και οι τέσσερις στο πάτωμα. Η Αλίν έβγαλε τον υπολογιστή της, η Πολίν και η Κολίν τα χαρτιά τους κι εγώ την κασετίνα μου.

«Ωραία! Είμαστε έτοιμες», είπα. «Λοιπόν;»

«Λοιπόν... λοιπόν...» επανέλαβε η Πολίν, πολύ συγκεντρωμένη.

«Ένα βασικό στοιχείο για τη λειτουργία του πλανήτη μας», μας θύμισε η Αλίν.

«Να ψωνίζουμε ρούχα;» πρότεινε η Κολίν με ένα μεγάλο χαμόγελο.

«Καλά, είσαι τρελή», είπα εκνευρισμένη.

«Μα γιατί;» συνέχισε η Κολίν. «Δεν είναι βασικό στοιχείο τα ψώνια;»

«Τώρα που λέμε για ψώνια, έχετε δει στο κατάστημα στην πλατεία που έχουν φέρει κάτι καινούργια σνίκερ τέ-λει-α;» ρώτησε η Πολίν.

«Ναι, ε;» είπα. «Πώς είναι;»

Και τότε αποφασίσαμε να ανταλλάξουμε

κορδόνια για να δώσουμε νέο λουκ στα παπούτσια μας.

Αυτό πήρε λίγο χρόνο: λύσε τα κορδόνια, δέσε τα κορδόνια... Εκεί που θαυμάζαμε το αποτέλεσμα, μας φώναξε η μαμά για απογευματινό.

Κατεβήκαμε, κι εγώ έκανα τάχα ότι γκρινιάζω.

«Βρε μαμά! Δεν είμαστε μωρά πια για να τρώμε απογευματινό!»

«Ναι, πουλάκι μου, το ξέρω», απάντησε η μαμά. «Αλλά το διάβασμα ανοίγει την όρεξη!»

Η μαμά έβγαλε από το ντουλάπι μπισκότα με σοκολάτα.

«Λοιπόν, προχωράει η εργασία;» ρώτησε.

«Ναι... Δηλαδή... Είναι λίγο δύσκολη», απάντησα.

Τότε, λες και η λέξη «δύσκολη» χτύπησε καμπανάκι στο κεφάλι του, εμφανίστηκε ο Ζορζ στην κουζίνα.

«Λοιπόν, προχωράει η εργασία σας;» ρώτησε ο πατριός μου, ενώ κάθισε δίπλα μας.

«Μιλάτε σαν αντίλαλος εσύ και η μαμά», παρατήρησα γελώντας.

«Γιατί αγαπιόμαστε», απάντησε ο Ζορζ, ρίχνοντας ένα λάγνο βλέμμα στη μαμά.

Η μαμά ζήτησε με φωνή που έδειχνε ενδιαφέρον να της θυμίσουμε ποιο ήταν το θέμα.

«“Ένα βασικό στοιχείο για τη λειτουργία του πλανήτη μας”» απάντησε η Πολίν.

«Α, μα αυτό είναι συναρπαστικό», είπε ενθουσιασμένος ο Ζορζ. «Λοιπόν, μπορείτε να γράψετε για...»

«Ελάτε, Λιν, πάμε πάνω», τον έκοψα και τις έσπρωξα προς το δωμάτιό μου.

Ο Ζορζ δεν φάνηκε να πιάνει το νόημα. Από τις σκάλες ακόμα τον άκουγα να συνεχίζει να απαριθμεί ιδέες.

«Γιατί τον διέκοψες;» με μάλωσε η Αλίν. «Δεν ξέρουμε για ποιο θέμα να γράψουμε. Θα μπορούσε να μας βοηθήσει!»

«Ατυχία!» φώναξα, κάνοντας θεατρινίστικα ότι έχω προσβληθεί. «Αν τον αφήσουμε

να μιλάει, θα είμαστε εδώ μέχρι αύριο. Μπορεί και σε χίλια χρόνια, όταν ο πλανήτης δεν θα έχει πια αρκετά βασικά στοιχεία για να συνεχίσει να λειτουργεί!»

Και ξανακαθίσαμε σε κύκλο, με τα χαρτιά μας και τα στίλό μας.

Απόλυτη σιωπή...

Η Μαντόνα κολυμπούσε στη μικρή πισίνα της για να χωνέψει το κομματάκι μήλο που είχε καταβροχθίσει.

Αποφάσισα να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου.

«Λοιπόν, προτείνω να χαλαρώσουμε λίγο. Δεν θα τα καταφέρουμε τώρα. Είμαστε πολύ κουρασμένες».

«Επίσης, νομίζω ότι έχει μια ωραία ταινία στην τηλεόραση», επεσήμανε η Πολίν.

«Οπότε, να βρεθούμε αύριο στο σπίτι μου;» πρότεινε η Κολίν.

Το ίδιο βράδυ, ήρθε η Σκάρλετ για φαγητό. Βασικά, όπως όλα τα Σάββατα. Όπως και τις Κυριακές, γιατί υποτίθεται ότι έχει τις μαύρες της. Όπως και τις Δευτέρες, γιατί είναι κλειστά τα καταστήματα. Όπως και τις Τρίτες, γιατί ο Βικτόρ δεν έχει σχολείο τις Τετάρτες και μπορεί να παίξει μαζί του. Όπως και τις Πέμπτες, γιατί συχνά τα απο-

γεύματα βγαίνουν ο Ζορζ και η μαμά. Όπως και τις Παρασκευές, για να ξεκινήσει καλά το Σαββατοκύριακο... Τελικά, όπως λέει ο Ζορζ, πάλι καλά που η Σκάρλετ πάει στις φίλες της τις Τετάρτες για να παίξουν μπριτζ!

Το Σάββατο, ο Ζορζ, η μαμά και η Σκάρλετ έπαιρναν ένα απεριτίφ στο σαλόνι. Ο Βικτόρ άδειαζε ένα μπολάκι κάσιους κι εγώ σιγόπινα έναν χυμό.

«Λοιπόν, Λουλού μου, πώς ήταν η εβδομάδα σου;» με ρώτησε η Σκάρλετ, γεμίζοντας διακριτικά άλλο ένα ποτηράκι για την ίδια.

«Μα, Σκάρλετ, είσαι εδώ όλη την εβδομάδα!» διαμαρτυρήθηκα.

«Η Λουκρητία έχει μια φοβερή εργασία να κάνει», της εξήγησε ο Ζορζ. «Πρέπει να γράψει για ένα βασικό στοιχείο για τη λειτουργία του πλανήτη μας!»

«Και ποιο διάλεξες τελικά, Λουλού μου;» ρώτησε η Σκάρλετ.

«Δεν έχουμε αποφασίσει ακόμα με τις Λιν».

«Έλεος, Λουκρητία», είπε η μαμά, «δεν είναι και τόσο δύσκολο!»

«Προφανώς, για σένα τα βασικά στοιχεία είναι το δικαστήριο, το γραφείο σου και το τηλέφωνό σου», της απάντησα εκνευρισμένη, γιατί η μαμά πάντα τα ξέρει όλα.

«Και οι φυλακές», πρόσθεσε ο Βικτόρ, μπουκωμένος με κάσιους.

Η μαμά κοίταξε αγανακτισμένη ψηλά και η Σκάρλετ έσκασε στα γέλια.

Ο Ζορζ κατέβασε τα γυαλιά του στην άκρη της μύτης του, κάτι που γενικά σημαίνει ότι σκέφτεται.

«Ας συνοψίσουμε. Στα βασικά στοιχεία για τη λειτουργία του πλανήτη μας, συγκαταλέγονται το φως, το οξυγόνο, το έδαφος...»

«Και η αγάπη!» φώναξε ενθουσιασμένη η Σκάρλετ, ανακατεύοντας τα παγάκια που κουδούνιζαν μέσα στο ποτήρι της.

«Ναι, ευχαριστώ», είπα. «Δική μου είναι η εργασία. Το θέμα έκλεισε».

Δεν μου αρέσει να ανακατεύονται όλοι τους στις υποθέσεις μου. Κοίταξα την ορχιδέα που είχε κάνει δώρο ο Βικτόρ στη μαμά για τα Χριστούγεννα, και μου φάνηκε ζαρωμένη, θλιμμένη και άτονη.

Πήγα στην κουζίνα για να γεμίσω ένα ποτήρι νερό και να ποτίσω το λουλούδι, που αμέσως φάνηκε να ξανανιώνει.

Στο φαγητό, ο Ζορζ συνέχισε το βιολί του και μίλαγε για το φως και το οξυγόνο. Η μαμά τόνισε ότι είχε ανάγκη από λίγο φως τέτοια εποχή και ότι ο προηγούμενος σύζυγός της, ο πατέρας μου δηλαδή, την πήγαινε πάντα μια εκδρομή τον χειμώνα για να τη δει λίγο ο ήλιος.

Καμιά φορά, οι μεγάλοι νομίζουν ότι σε βοηθάνε, αλλά αντιθέτως σε μπερδεύουν χειρότερα. Μόλις τελειώσαμε το βραδινό, ανέβηκα στο δωμάτιό μου.

Σκέφτηκα ξανά εκείνο το λουλούδι και τα παγάκια στο ποτήρι της Σκάρλετ, και κοίταξα τη Μαντόνα που έδειχνε πολύ ευτυχισμένη στην πισίνα της.

Και τότε, μου ήρθε έμπνευση. Αυτό που έχουν κοινό το λουλούδι, η χελώνα μου και η γιαγιά μου είναι η ευτυχία που νιώθουν. Και αυτή την ευτυχία, ακόμα κι αν δεν διαρκεί, την οφείλουν στο ίδιο στοιχείο. Και αυτό το στοιχείο, βασικό για την ευτυχία, είναι το νερό!

Ξανακατέβηκα τις σκάλες τρέχοντας.

«Το βρήκα! Το βρήκα! Θα κάνουμε μια εργασία για το νερό!»

«Τέλεια ιδέα, Λουλού μου», είπε χαμογελαστός ο Ζορζ.

«Νόμιζα ότι η εργασία αφορούσε ένα βασικό στοιχείο για τη λειτουργία του πλανήτη μας», διαφώνησε η Σκάρλετ. «Θα είσαι εκτός θέματος, Λουλού, σου το λέω να το ξέρεις».

«Τι λες τώρα, Σκάρλετ;» είπα έκπληκτη. «Χωρίς νερό, δεν υπάρχει ζωή!»

«Ο καθένας κρίνει από τον εαυτό του. Εγώ, ας πούμε, πιστεύω ότι το νερό χαλάει το ούισκι».

«Μαμά!» φώναξε η μαμά μου. «Δεν νομίζεις ότι, στην ηλικία σου, θα έπρεπε να αρχίσεις να βάζεις νερό στο κρασί σου;»

«Νερό στο κρασί μου; Ποτέ!» έκανε η Σκάρλετ και τυλίχτηκε στη γούνα της.

Το νερό ήταν καταπληκτική ιδέα! Ένα στοιχείο για το οποίο συμφωνούν τελικά όλοι, αφού όπως μου είπε η Σκάρλετ στην πόρτα πριν φύγει εκείνο το βράδυ:

«Εξάλλου, Λουλού μου, το μπράντι λέγεται και νερό της ζωής! Οπότε, βρήκες το σωστό θέμα!»

Είναι φοβερή η γιαγιά μου!

Τηλεφώνησα αμέσως στην Κολίν, που συνήθως είναι η πιο εύκολη να βρεις από τις Λιν.

«Κολίν! Έχω μια ιδέα για την εργασία μας».

«Ναι;»

«Θα δουλέψουμε πάνω στο νερό», είπα.

«Πάνω στο νερό;» μου απάντησε. «Δεν θα ήταν πιο εύκολο να δουλέψουμε στο δωμάτιό σου ή στο δικό μου;»

Είναι τρελή αυτή η Κολίν!

